

dober sotrudnik »Lj. Zvona« ter je še sedaj ena glavnih opor »Dom in Sveta«. Tudi v njegovi povesti »Nevednost in sleparstvo« v zadnjem koledarju se mora reči, da ni slaba; vendar jo kvari dolgoveznost dialogov in mnogo prisiljenih dovtipov. Za pesniški del so skrbeli A. Medved, M. Opeka, J. M. Kržišnik in (z narodnimi, belokrajinskimi pesnicami). J. Barle. Prvo imenovana pesnika sta objavila skupno ciklus »Sijonski glasovi«. Znana je blagoglasnost stihov g. Opeke — učenca Jos. Cimpermana! — vendar jim nedostaje pristnega čuta in moči do — tujih src. Patos in zveneče, krasne fraze ne mogo nikdar nadomestiti duha in čutov! A. Medveda pesmici se zato izmed vseh prav prijetno odlikujejo. Zares dobrodošle so črtice iz Rima, v katerih je naslikal dr. M. Opeka jako spretno božične zanimivosti (z ilustracijami); simpatični, dasi nekoliko preobširni so življenjepisi Kosarja, A. Aljančiča, dr. Nemca in vzor-učitelja Sommerja. Sevnčan je prav jedrnato in dobro naslikal življenje in slovstveno delovanje narodnega majorja A. Komela pl. Sočebrana, Fr. Hauptman je objavil popularen spis, kak bodi strelovod, Iv. Šubic je naslikal z besedo in podobami ljubljansko barje, kakršno je bilo v prazgodovinski dobi, dr. Iv. Križanič pa je prinesel svoj točni razgled po katoliških misijonih. Jako navdušeno in vestno je spisano poročilo A. Koblarja o desetletnem delovanju družbe sv. Cirila in Metoda. Poleg treh slovanskih pripovedk Iv. Steklase je objavil Iv. Lapajne statističen pregled slovenskih posojilnic in hranilnic (doslej jih je že 108), Fr. Podborški pa za zvršetek bogatemu koledarju še »Gospodarske drobtinice«. Tako je ta koledar vreden drug ostalim knjigam dične družbe sv. Mohorja, kateri želimo najkrepkejšega procvita.

J. G.

Divina Maiestas Verbi incarnati Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi elucidata ex libris novi testamenti. Selectio facta per Mich. Lendovšek, parochum Lavantinum. Graecii 1897. Typis et sumptibus »Styriae«. — 8°. Str. XVI. in 79. Cena 50 nov. — Knjižica obsega vrhu nekoliko primernih vvodnih besed v 7 poglavjih citate iz novega zakona, nanašajoče se na skrivnost učlovečenja (1. pogl.), na božanstvenost (2. pogl.), kraljestvo (3. pogl.), oblast (4. pogl.), čast in slavo Jezusa Krista (5. pogl.), ki je ljudem izvir milosti in vzveličanja (6. pogl.) ter pot, resnica in življenje (7. pogl.). — Lično zbirko priporočamo osobito duhovnikom, katerim je tudi v prvi vrsti namenjena.

Dr. Ž.

Salonska knjižnica. Marljivi in podjetni naš založnik, g. A. Gabršček, namerava z novo zbirko književnih publikacij, s »salonsko knjižnico« ustreči zlasti izobraženim krogom slovenskega občinstva. Prinašati hoče ta zbirka v elegantni opravi izvirnike in prevode, romane in drame moderne smeri. Prvi snopič donese zbirko novelic Fr. Govekarja, med katerimi je nekaj novih, nekaj pa jih je bilo že priobčenih v »Slov. Narodu« in »Edinosti«. Drugi snopič pa seznani Slovence z dvema izvrstnima igrokazoma slavljenege norveškega pisatelja Henrika Ibsena. — Opozarjamo že sedaj svoje čitatelje na to podjetje ter mu iskreno želimo najlepšega uspeha in razcveta.

x.

O prevodih iz slovenščine v nemščino. Gospod ocenjevatelj Kričanovih zbranih spisov je izrazil v 10. št. lanjskega »Zvona« zelo umestno

željo, naj bi se poskrbelo za antologijo slovenskih poezij v nemškem prevodu v kateri izmed najbolj razširjenih nemških knjižnih izdaj.

Dovoljeno mi bodi, da objavim nekoliko tega, kar sem jaz svojedobno storil, da bi dosegel ta namen; upam namreč, da s tem morda popošim uresničenje te želje.

Ko je pred kakimi štirimi ali petimi leti prinašala »Südsteirische Post« prevode slovenskih romanov: Jurčičevega »Desetega brata«, Kersnikovega »Ciklamena« in Detelovega »Velikega grofa«, se je vzbudila v meni ideja, da bi se ti prevodi, morda nekoliko opiljeni, lahko podali v Reclamovi biblioteki širšemu nemškemu občinstvu, ki bi se tako seznanilo s slovenskimi proizvodi; saj ta zbirka prinaša mnogo prevodov iz ruščine, poljščine in češčine ter se gotovo tudi ne bi branila slovenskih. Pisal sem takrat uredništvu »Südst. Post« ter ji javil ta nasvet, a odgovora nisem dobil. Ne vem torej, je li upoštevalo nasvet, ali ne, ali je dobilo neugoden odlok; ker Reclam saj ni izdal ničesar.

Ko sem predlanjskim imel nekaj posla z Reclamovo knjigarnico, sem se zopet domislil svoje ideje ter povprašal, ne bi li sprejeli v svoj zbornik prevoda nekaterih slovenskih novelic. Ako bi se mi ugodno odgovorilo, sem nameraval stopiti v dogovor z dotičnimi pisatelji ter ali sam preskrbeti prevode, ali pa pridobiti koga za to.

Voditelj Reclamove založnice mi je dne 16. novembra 1895. l. nekako tako le odgovoril: »da je tačas izredno preobložen s stvarino, da torej za sedaj pač ne more sprejeti ničesar, ako bi se pa oni prevodi popreje natisnili kje kot feljtoni, bi prav rad uvažil moj prijazni nasvet ter sprejel ta dela v svojo zbirko. Toda v en snopič, ki mora obsegati kakih 6 pol, bi se moglo sprejeti le eno večje delo ali več manjših del istega avtorja.«

Antologijo pesniških del bi torej bolje kazalo ponuditi Hendlu.

Opozorim naj še na eno podjetje, katerega g. ocenjevalec ni omenil. Ni sicer tako znano in razširjeno, a ker se ozira le na avstrijske avtorje, je pač največ upanja, da bi se uresničila tu ona ideja. To je avstrijska biblioteka, zasnovana od dra. Hermana Weichelta. Prinašala je iz početka samo nemške izvirnike, a zdaj objavlja tudi prevode; v eni zadnjih števil n. pr. je priobčila A. Šenoe »Pruskega kralja.« Naslov založništvu je: Allg. National-Bibl. — Daberkow's Verlag. Wien.

Fran Göstl.

Formularius. V Prešernovem životopisu (Dun. Zv. V. str. 37.) bemo, da je ta priimek (namr. formularius) nadel Prešeren Kopitarju, katerega je šaljivo imenoval tudi »veliki gromovnik«. To je istina; vpraša se samo, kako nam je ta priimek tolmačiti.

Iz navedenih besed bi se dalo soditi, da ga je umevati kot šaljiv nadevek; a tudi šala mora biti razumljiva, da vemo, katero slabost da šaljivi priimek zbada, kam da meri. Da se »veliki gromovnik«, ki spominja Homerjevega pridevka ὀψιβρυχέτης (pater altitonans), pridevanega kralju bogov, mogočnemu Diju, smatraj za šaljiv in zbadljiv nadevek, se nam ne zdi nerazumno. Menda meri na Kopitarjevo ošabnost in nadutost, katero je ožigosal Prešeren tudi v znanem zabavljivem epigramu:

»Nôsil učêno glavó s čestjó sem vsêh premagavec;

Smrt in ošabnost stê zmagale mêne samé.«